DIE XXVII MARTII

IN FESTO

S. JOANNIS DAMASCENI

CONFESSORIS ET ECCLESIÆ DOCTORIS.

DUPLEX.

Omnia de Comm. Conf. non Pont. præter sequ. (m. t. V).

In utrisque Vesp. ad Magnif. Ant. O Doctor.......... beate Joannes.

ORATIO.

Omnipotens sempiterne Deus qui ad cultum sacrarum imaginum adserendum, beatum Joannem cælesti doctrina et admirabili spiritus fortitudine imbuisti: concede nobis ejus intercessione et exemplò; ut quorum colimus imagines, virtutes imitemur, et patrocinia sentiamus. Per Dominum.

In I. Nocturno Lect. *Sapientiam*. de Comm. Doct.

In II. Nocturno.

LECTIO IV.

Joannes a patrio loco Damascenus dictus, nobili genere natus, humanis divinisque litteris a Cosma monacho Constantinopoli fuit excultus; cumque ea tempestate Imperator Leo Isauricus nefario bello sacrarum Imaginum cultum insectaretur, Joannes hortatu Gregorii tertii Romani Pontificis, et sermone et scriptis sanctitatem illius cultus sedulo propugnavit. Quo facto tantam Leonis adversum se invidiam concitavit, ut hic confictis litteris ipsum tamquam proditorem accusarit apud Damasci Calipham, qui Joanne consiliario et administro utebatur. Credulus fraudi Princeps Joanni nequidquam calumniam ejuranti prædici dexteram jussit. Verum innocentiæ vindex adfuit clienti suo sanctissima Virgo, cujus opem precibus enixe imploraverat, ejusque beneficio trunca manus restituta ita brachio coaluit, ac si divisa nunquam fuisset. Quo maximo miraculo permotus Joannes, quod pridem animo conceperát, exsequi statuit. Itaque ægre a Calipha

impetrato secessu, suas omnes facultates in egenos distribuit, et servos libertate donavit: tum sacra Palæstinæ loca peregrinus lustravit, ac demum una cum Cosma institutore suo in Lauram sancti Sabbae prope Hierosolymam concessit, ibique presbyter initiatus est.

R. Honestum fecit.

LECTIO V.

In religiosæ vitæ palæstra præclariora virtutum exempla monachis præbuit, demissionis potissimum et obedientiæ. Abjectissima quæque cœnobii munia veluti sibi propria deposcebat ac sedulo obibat. Contextas a se sportulas venditare Damasci jussus, in ea nimirum civitate ubi olim summis honoribus perfunctus fuerat, irrisiones ac ludibria vulgi avide captabat. Obedientiam adeo coluit, ut non modo ad quemlibet præsidum nutum præsto esset; sed ne causam quidem eorum quæ præcipiebantur, quamvis ardua essent et insolita, quærendam sibi unquam putarit. Inter has virtutum exercitationes, catholicum dogma de sanctarum Imaginum cultu impense tueri nunquam destitit. Quare ut ante Leonis Isaurici, ita postmodum Constantini Copronymi adversum se odia vexationesque provocavit; eo vel magis quod libere arrogentiam Imperatorum retunderet, qui fidei negotia pertractare, deque his sententiam arbitratu suo ferre audebant.

R. Amavit.

LECTIO VI.

Mirum sane est quam multa tum ad fidem tutandam, tum ad pietatem fovendam, et soluta et adstricta numeris oratione, Joannes elucubraverit, dignus sane qui ab altera Nicæna Synodo amplissimis laudibus celebraretur, et ob aureum orationis flumen Chrysorrhoas appellaretur. Neque solum contra Iconomachos orthodoxam fidem defendit: sed omnes ferme hæreticos, præsertim Acephalos, Monothelitas, Theopaschitas strenue impugnavit: Ecclesiæ jura potestatemque egregie vindicavit: primatum Principis Apostolorum disertissimis verbis asseruit; ipsumque ecclesiarum columen, infractam petram, orbis terrarum magistrum et moderatorem sæpius nominat. Universa autem ejus scripta non modo eruditione et doctrina præstant, sed etiam quendam ingenuæ pietatis sensum præferunt, præcipue cum Genetricis Dei laudes prædicat, quam singulari cultu et amore pro-

sequebatur. Illud vero maxime in laudem Joannis cedit, quod primus universam theologiam recto ordine comprehenderit, et sancti Thomæ viam complanaverit ad sacram doctrinam tam præclara methodo tractandam. Tandem vir sanctissimus meritis plenus devexaque jam ætate, in pace Christi quievit anno circiter septingentesimo quinquagesimo quarto. Ejus Officium et Missam Leo Decimus tertius Pontifex Maximus, addito Doctoris titulo, universæ Ecclesiæ concessit.

R. Iste homo.

IN III. NOCTURNO.

Lectio sancti Evangelii secundum Lucam.

LECTIO VII. *Cap.* 6.

In illo tempore : Factum est et in alio sabbato, ut intraret Jesus in synagogam, et doceret : et erat ibi homo, et manus ejus dextera erat arida. Et reliqua.

Homilia sancti Petri Chrysologi.

SERM. 32.

In hoc homine omnium hominum imago figuratur, in hoc geritur cura cunctorum, in hoc universorum sanitas diu exspectata reparatur. Aruerat enim manus hominis magis stupore fidei, quam siccitate nervorum, et plus culpa conscientiæ, quam debilitate carnali. Antiqua ista nimis erat, et quæ in ipso mundi principio contigerat ægritudo, nec arte hominis aut beneficio poterat hæc curari, quæ Dei fuerat indignatione contracta : tetigerat vetita, inconcessa præsumpserat, cum se ad arborem sciendi bonum malumque porrexerat : auctore indigebat, non qui malagma imponeret ; sed qui possed illatam relaxare sententiam, et ignoscendo resolvere quod religaverat indignando.

R. Iste est qui.

LECTIO VIII.

In hoc homine nostræ tantum geritur umbra sanitatis ; perfecta autem salus nobis reservatur in Christo : quia tunc ariditas nostræ manus miseranda dissolvitur, cum cruore perfunditur Dominicæ passionis, cum in illo vitali ligno crucis extenditur, cum carpit fructuosam de dolore virtutem, cum totam arborem salutis amplectitur, cum clavis Domini corpus affligitur, quo nunquam ad arborem concupiscentiæ et aridæ redeat voluptatis. Et ait homini habenti manum aridam : Surge in

medium, professor debilitatis propriæ, supernæ pietatis exactor, testis divinæ virtutis, Judaicæ incredulitatis assertor, surge in medium, ut quos non compungit virtus tanta signorum, quos non opera tantæ salutis inclinant, vel debilitatis tantæ miseratio constringat et mitiget.

R. In medio.

Lectio IX. de Homilia, et comm. Feriæ occurentis in Laudibus in Quadragesima : alias erit.

LECTIO IX.

Dixit homini : Extende manum tuam ; et extendit, et restituta est manus illius. Extende manum tuam : jussione solvitur, quæ fuerat jussione convincta. Extende manum tuam. Agnovit pœna judicem, opus Deum, indulgentia prodidit conditorem. Orate fratres, ut sola synagoga tali debilitate fuscetur, nec sit in Ecclesia, cujus manum arefaciat cupiditas, contrahat avaritia, rapina debilitet, tenacitas ægrotam constringat ; sed si acciderit id ipsum, audiat Dominum et cito eam in opere pietatis extendat, relaxet et in misericordia, in eleemosynis porrigat. Sanari nescit qui nescit pauperi fœnerari.

Te Deum laudamus.

Imprimatur :

L. D. A. MARECHAL, V. G. Adm.

Marianopoli, die prima februarii 1891.